

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrt, a 2018. évi június hó 19. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A testi sértés büntette kísérlete miatt vádlott neve ellen indult büntető ügyben a Tatabányai Törvényszék 2017. november hó 10. napján kelt 3.B.317/2017/16. számú **ítéletét helybenhagyja.**

A másodfokú eljárásban 10.000.- /Tízezer/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s

A Tatabányai Törvényszék a 2017. november 10. napján kelt 3.B.317/16. számú ítéletében vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetének kísérletében (Btk. 164.§ (1), (8) bekezdés I. fordulat). Ezért 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, határozott a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Rendelkezett a bűnjelek jogi sorsáról, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az első fokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, súlyosítás végett, a kiszabott börtönbüntetés tartamának felemelése érdekében jelentett be fellebbezést. Írásbeli indokolása szerint a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértéke eltúlzottan alacsony, tekintettel az enyhítő körülményekkel - sértetti megbocsátás, kísérlet - szemben feltárt súlyosító körülmények nyomatékára. Álláspontja szerint a vádlott vonatkozásában a speciális és generális prevenció megvalósítását az 5 év középértékhez közelítő tartamú börtönbüntetés szolgálná.

A vádlott és a védő felmentés érdekében fellebbeztek.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.382/2017/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak találta. Kifejtette, hogy a törvényszék a büntetőeljárási szabályokat betartotta, és annak eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, amely a személyi és történeti része tekintetében szorul kisebb korrekcióra. Álláspontja szerint az első fokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, a vádlott bűnösségére levont következtetés okszerű, a cselekmény minősítése helytálló. A büntetéskiszabási körülmények tekintetében további súlyosító körülményként kérte figyelembe venni az ügyészség, hogy a vádlott alkoholtól súlyosan befolyásolt állapotban követte el indulati cselekményét, illetve kitért arra, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, azonban enyhítő hatását csökkenti, hogy befejezett kísérletről van szó. Hangsúlyozta, hogy a vádlott terhére szóló súlyosító körülmények közül a többszörösen büntetett előéletének nyomatékát jelentősen emeli, hogy több alkalommal volt személy elleni erőszakos bűncselekmények miatt büntetve - az elzárást is részben erőszakos

cselekmény, garázdaság miatt kapta -, és ezen bűncselekményét a többszörös visszaesőkre vonatkozó 3 év időtartam eltelte után alig egy hónappal követte el. Álláspontja szerint a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának, a középértéktől a terhelt javára történő nagymértékű eltéréssel való megállapítása, nem indokolt.

Összességében indítványozta, hogy az ítélet tábla változtassa meg az első fokú bíróság ítéletét, és a vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés tartamát jelentős mértékben emelje fel. Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét hagyja helyben a tényállás és a büntetékiszabási tényezők pontosítását követően.

Az ítélet tábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat változatlan formában, kisebb mértékben kiegészítve fenntartotta. Perbeszédében hangsúlyosan foglalkozott a büntetés mértékével, mivel álláspontja szerint a kiszabott szabadságvesztés büntetés eltúlzottan enyhe. Kiemelte, hogy nyomatékos súlyosító körülményt jelent adott esetben, hogy három hónapon múlt, hogy a terhelt nem többszörös visszaesőként áll a bíróság előtt. Álláspontja szerint a vádlott erőszakos életvitelű, annak ellenére, hogy hosszabb ideje nem volt büntetve, viszont az elzárást ismét erőszakos magatartás miatt kapta, ami jóval súlyosabb, a középérték közelében megállapított büntetés alkalmazását indokolja a közügyektől eltiltás tartamának felemelésével együtt. Rámutatott, hogy az ítélet rendelkező részében a kiszabott büntetés tekintetében a Btk-tól eltérő, pontatlan a szóhasználat, mivel a Btk. 35.§ (1) bekezdése alapján a bíróság szabadságvesztést szab ki, melynek végrehajtási fokozatát börtönben határozza meg.

A védő fenntartotta a felmentés érdekében bejelentett fellebbezést, amely mellett elsőként érvelt a perbeszédében. Kifejtette, hogy a vádlott a kezdetektől következetes vallomást tett, védekezését, hogy szerelmi összeesküvés történt, alátámasztotta az egyetlen elfogulatlan tanú, tanú 9 meg nem cáfoltt vallomása. E két vallomás összhangot mutat, amelyek alapján teljesen más tényállás lenne megállapítható, és a jogi következtetés eltérő eredményre vezethetne. Hivatkozott arra, hogy a kihallgatott közvetett tanúk az ittas állapotú sértett első vallomásából merítettek, viszont - véleménye szerint - a sértettnek a büntetőjogi felelősség elől menekülő nyilatkozata nem elfogadható. Amennyiben a másodfokú bíróság nem osztaná az érveit, és arra a megállapításra jutna, hogy az ítélet megalapozott, és helyes a vádlott bűnösségére vont következtetés, abban az esetben a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy az ítélet megállapítása szerint a mentősök és a rendőrök szerint is gördülékenyen lehetett kommunikálni a vádlottal, ezáltal megkérdőjelezhető védenca súlyos fokú alkoholos befolyásoltsága, tekintettel arra, hogy a számítások közepes fokú ittaságot állapítottak meg nála. Rámutatott, hogy nyolc napon belül gyógyuló sérülést szenvedett el a sértett, és az eset után békülékeny magatartást tanúsított, megbocsátott a férjének, valamint a vádlott a helyszínen megvárta a kiérkező rendőröket, továbbá a cselekmény kísérleti szakban maradt. Álláspontja szerint a középérték alatti tartamban meghatározott börtönbüntetés megfelelő szankció, és nem hagyható figyelmen kívül, hogy védenca valóban igyekszik beilleszkedni a társadalomba. Ezért másodlagosan az első fokú ítélet helybenhagyását kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán felmentését kérte, és csatlakozott a védője által előadottakhoz. Előadta, hogy törvénytisztelő életet él, megváltozott, felhagyott minden olyan dologgal, ami a bűn útjára vezetne. Ezt a bűncselekményt nem követte el.

Az ítélet tábla az előterjesztett ügyészi és védői - felmentésre irányuló - fellebbezéseket nem találta alaposnak.

Az ellentétes irányú fellebbezésekre tekintettel a másodfokon eljáró bíróság a törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint. A felülvizsgálat során nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, illetőleg megalapozatlansági hibát, amely akadályát képezte volna az ítélet érdemi másodfokú felülbírálatának.

Az első fokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást. A felülbírálat során az ítéletábra megállapította, hogy az első fokú bíróság a bizonyítási eljárásban az ügy eldöntéséhez szükséges valamennyi bizonyítékot beszerezte, tartalmukat okszerűen értékelte. Megállapította az ítéletábra, hogy a törvényszék rendelkezésére álltak az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges objektív bizonyítékok, amelyek alapján a tényállás aggálytalanul megállapítható volt.

A törvényszék a tárgyalás folytonosságára vonatkozó szabályokat betartotta, mind a bizonyítás lefolytatása, mind a bizonyítékok beemelése a tárgyalás anyagába törvényes volt, kiterjedt minden lényeges elemre, kirekeszteni egyetlen bizonyítékot sem kellett. Az első fokú bíróság mérlegeléssel állapította meg a tényállást, az értékelő tevékenysége nyomon követhető, és indokolási kötelezettségének kellőképpen eleget tett. Az ítélet szerkezetét követve megállapítható, hogy a vádlotti szereplésre vonatkozó adatok az egyéb bizonyítékokkal, a helyszínen rögzített bizonyíték halmazzal együtt rendelkezésre álltak.

Így az igazságügyi orvos-szakértői vélemény és az orvosi dokumentáció a sértett sérüléseiről, a nyomszakértői vizsgálat anyaga az elkövetés eszközéről, a segélyhívó vonalon, telefonon történt bejelentés - a rendőrség és a mentőszolgálat felé - hanganyagáról készült okiratok, valamint ami a helyszínen rögzítésre került. A történetekkel kapcsolatban nyilatkozó személyek közvetett vallomásai a bizonyítás anyagát képezték. Mindezen személyi, tárgyi, okirati és szakértői bizonyítékokat kellett tehát megvizsgálnia az első fokú bíróságnak.

Részletesen elemezte a törvényszék a vádlott vallomását, aki az eljárás során mindvégig tagadta a bűncselekmény elkövetését. Részletesen kitért az első fokú bíróság a nyomozati szakban és a tárgyaláson tett vallomásainak tartalmára, amelyekből valójában védekezésének három változata mutatható ki. A bírósági szakaszban adta elő azt a fajta védekezését, amely a felesége hűtlenségére, valamint arra vonatkozott, hogy meg akart szabadulni tőle a sértett, és a vagyonából kiforgatni őt.

Ezzel egybehangzó volt tanú 9, a volt zárkatársának a tanúvallomása, aki ismerte a társaságból tanú 3t és tanú 5t, akik a sértett révén érintettek az ügyben.

tanú 3 és tanú 5 hallomásból értesültek az eseményekről, vallomásaikban egyértelműen cáfolták a vádlott és tanú 9 tanú által előadottakat. A kívülálló tanúk tudtak nyilatkozni az események kezdetéről, ezáltal is időben és térben nyomon követhető volt az eseménysor.

Értékelte az első fokú bíróság **A.A.** tanú vallomását, aki korábban nem volt jó viszonyban a sértettel, és teljesen kívülálló személyként tudott nyilatkozni az esetről, hogy miként nyújtott segítséget az őt felkereső **B.B.** sértettnek.

Már a fenti bizonyítékok tükrében - figyelemmel a mentősök és a rendőrök vallomásaira, valamint a vádlott és a sértett helyszínen tanúsított viselkedésére, az ott elhangzottakra -, nem lehet figyelmen kívül hagyni és megindokolni azt, hogy ezeket a terhelő adatokat az első fokú bíróság logikátlanul, követhetetlenül, iratellenesen fogadta volna el, és ezeket figyelmen kívül kellene hagyni. Amennyiben a másodfokú bíróság elfogadná a vádlotti védekezés harmadik irányát, hogy aszerint

alakultak a történetek, és **B.B.** sértett által irányított komoly összeesküvésről van szó tulajdonképpen az első fokú bíróság kialakult álláspontjával szemben, ez a másodfokú eljárásban végigvihető.

A vádlott és a védő felmentésre irányuló indítványának megfelelő döntés meghozatalára másodfokon nincs törvényes lehetőség, mivel törvénysértő lenne a helytálló, megalapozott bizonyítékoknak a részleteiben is logikus értékelésének felülmérlegelése, amit az eljárási szabályok nem engednek meg.

Fokozott figyelemmel kell tekinteni a szakértői bizonyítás anyagára, amelyek megállapítása nem hagyható figyelmen kívül. Az első fokú bíróság alaposan vizsgálta az igazságügyi orvos szakértői véleményt, amely szerint nyolc napon belül gyógyuló, a mellüreg megnyitásának reális lehetősége miatt közvetlenül életveszélyes mellhártya, vagy tüdőszélesedés előidézésére alkalmas sérülést szenvedett el **B.B.** sértett. **C.C.** igazságügyi orvos szakértő a sértett sérülésének véleményezésén túl az elkövetés lehetséges eszközéről - valószínűség szintjén - nyilatkozott.

Az elkövetés eszközeként szóba jöhető késeket és ollót **D.D.** nyomszakértőnek is a rendelkezésére bocsátotta a nyomozó hatóság a sértett által viselt felső ruházattal együtt. A nyomszakértő megállapítása szerint a sérülés hegygyel és vágó éllel ellátott eszközzel történő szúrás eredményeként keletkezett, a fekete nyelű konyhakés a sajátosságai alapján alkalmas volt a ruhaneműn megtalálható anyagfolytonosság megszakadás létrehozására, tehát az általános sajátosságok alapján a nyomképző eszköz számításba vehető az inkriminált nyomtöredék létrehozására.

Az első fokú bíróság a tárgyaláson meghallgatta **C.C.** szakértőt, aki részletesen nyilatkozott önmagáról a sérülésről, majd a nyomszakértővel egyező következtetésre jutott az elkövetés eszköze tekintetében.

Az ítélet megállapítása szerint a törvényszék megfelelően mérlegelte a szakértői megállapításokat az eszközhasználat tekintetében. A további adatokkal egybevetve állapította meg, hogy melyik konyhakéssel történt a szúrt sebzés.

B.B. sértett élt mentességi jogával az eljárás későbbi szakaszában, ettől fogva a korábbi vallomására figyelemmel lenni nem lehetett. Annyi viszont rögzíthető, - aminek a büntetés kiszabásánál komoly szerepe van - hogy megbocsátott a vádlottnak.

A vádlottnál súlyos, a sértettnél közepes fokú alkoholos befolyásoltságot mutatott ki az alkalmazott alkoholszonda - amely szintén a büntetés kiszabásánál bír jelentőséggel -, hiszen egy indulati cselekménynél mindenképpen komolyan közrehat egy tudatmódosult állapotra visszavezethető súlyosabb alkoholos befolyásoltság.

Folyamatos hivatkozás történt a vádlott részéről a sértett „szervezési képessége” mentén a többeket lebuktató összeesküvés elméletének halmazára, amely a bíróság számára nem volt elfogadható, mert a tények ennek önmagukban is egyértelműen ellentmondanak.

A fent említett bizonyítékokon kívül az első fokú bíróság értékelte az elmeorvos szakértői véleményt, a döntő jelentőséggel bíró segélyhívás hangfelvételét, a helyszíni szemle anyagát, valamint az egyéb releváns adatokat.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a törvényszék a szükséges bizonyítást felvette, és aggálytalanul kimondható, hogy a vádlotti védekezés nem fogadható el, a bizonyítékok egymásra építve cáfolják azt.

Mindezekre is tekintettel megállapítható, hogy az első fokú bíróság a mérlegelő tevékenységét megfelelően elvégezte, ekként, a már említettek alapján, azonos bizonyítási kör mellett - a felülmérlegelés tilalmát is szem előtt tartva - nincs lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére. a vádlott felmentésére irányuló fellebbezés ezért nem foghat helyt.

A megállapított tényállás teljes mértékben megalapozott, így a Be. 351.§ (1) bekezdése szerint alapját képezte a másodfokú bíróság határozatának is.

A tényállás annyiban szorul pontosításra ítéletszerkesztési hiba folytán - osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját -, hogy a személyi részben, a vádlott korábbi elítéléseit tartalmazó 12. pontban írt elítéléshez (4. oldal 1. bekezdés), az ítélet 13. oldal VI. pontjának 6., 7., 8. bekezdésében írt megállapításokat is érteni kell, mivel azok vonatkoznak az adott büntetés kapcsán az előzetes fogvatartási adatokra, a feltételes szabadságra bocsátásra és a büntetés kitöltésére.

A történeti rész 4. oldal utolsó tagmondatát, miszerint „... amit a vádlott előre látott, de közömbös maradt iránta, s ami a szerencsének köszönhetően maradt el.” mellőzi az ítélet tábla, mivel ez a megállapítás az indokolás körébe tartozik.

A vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmény minősítése törvényes, a jogi indokolás helytálló.

A vádlott az irányadó tényállás alapján egyértelműen elkövette az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletét. A törvényszék megfelelő következtetést vont le az elkövető szándékára, helytállóan ismerte fel az eszköz veszélyes voltát, és a támadott testtájék jelentőségét. A körülményekből következik, hogy konkrétan milyen sérülés történt, azaz nem a vádlotton múlt, hogy nem került sor esetlegesen a mellüreg megnyitására, amelynek reális lehetősége fennállt az alkalmazott kis erejű szúrás mellett is, a cselekmény elemzett további tárgyi tényezőire tekintettel. Az ehhez kapcsolható életveszélyes állapot elmaradása tehát a körülmények szerencsés alakulásának köszönhető.

Emellett azonban nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a sértett sérülése nyolc napon belül gyógyult, azaz a kísérlet távoli, bár az is tény, hogy befejezett kísérletről van szó.

A büntetés kiszabási körülményeket az első fokú bíróság csaknem teljeskörűen felsorolta, de további súlyosító körülményként kell értékelni, hogy a terhelt alkoholtól súlyosan befolyásolt állapotban követte el indulati cselekményét.

Részletesen elemezte az első fokú bíróság, hogy a vádlotti mostani életvezetésre, megnyilvánulásaira vonatkozó körülmények arra mutatnak, hogy a vádlott komoly elhatározással próbál kilépni eddigi életviteléből, betartva a jövőben a szabályokat.

Ezzel ellentétes megállapítást a másodfokú bíróság sem tehet.

Az elnehezült előéleti adatok mellett, a cselekmény konkrét tárgyi súlya is vizsgálandó, ahol tény, hogy egy belső, kölcsönös konfliktus előzte meg a történeteket, és a sértetti szerep nem volt kibontható.

Az viszont tény, hogy megbocsátott a férjének, és nem kívánta a megbüntetését, majd az eljárás során mentességi jogával is élt. Ezt a körülményt nyomatékosan kell figyelembe venni.

Az eseményeket egy, mindkét fél részéről, ittas állapotban kialakult indulati helyzet indukálta, amely a belső viszonyukból, konfliktushelyzetből alakult ki.

A terhelti oldalon nem vitatható a cselekmény jogellenessége, sem a vádlott felelősségének súlya. Ugyanakkor az ital hatása a sértettnél is jelen volt, amihez ugyan nem fűzhető további következtetés, de kimondható, hogy a házastársak között volt egyfajta együtt mozgás, kijelenthető, hogy volt egy közös felelősség is. Megállapítható az ilyen jellegű ügyeknél, hogy könnyen elkerülhető lenne a kialakult helyzetből fakadó eredmény, akár az egyik, akár a másik fél részéről.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a fent kifejtetteket, és a vádlott valamint a sértett viszonyát alaposan szükséges értékelni a törvényi büntetési kereteken belül a vádlottal szemben alkalmazott joghátrány mértékének meghatározásakor.

A büntetés célja az általános és az egyéni megelőzés, tehát a joghátránynak a társadalom felé és az elkövető irányába is tükröznie kell a büntetőjogi elvárásokat, amelyek be nem tartásához szankciókat rendelt a jogalkotó.

A vádlott terhére rótt bűncselekményt a törvény 2-8 évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel rendeli büntetni, a középérték 5 év, amelyből kiindulva kell meghatározni a tett-arányos szankciót.

Az ítéletábra minderre figyelemmel értékelte úgy, hogy az első fokon alkalmazott joghátrány nem törvénysértően enyhe, kisebb súlyosításra pedig a Be.371.§./2/ bekezdés értelmében nincs törvényes lehetőség.

Helyes a fellebbezési főügyész észrevétele, hogy az ügydöntő határozatában a bíróság a Btk. 35.§ (1) bekezdése alapján szabadságvesztést szab ki, amelynek végrehajtását - adott esetben - a Btk. 37.§ (2) bekezdés a./ pontja szerint börtönben kell elrendelni. Megjegyzi az ítéletábra, hogy tekintetben valóban pontatlan a rendelkező részben a megfogalmazás. Emiatt az ítélet megváltoztatására nem került sor, annak ellenére, hogy nem a jogszabály szerinti szövegezés olvasható a rendelkező részben, viszont egyértelműen és közérthetően tartalmazza az alkalmazott joghátrányt.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés (Btk. 61-62.§) a főbüntetés mértékéhez igazodik.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései helytállóak.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a Tatabányai Törvényszék ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A kirendelt védő közreműködésével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezés a Be. 381.§ (1) bekezdésén nyugszik.

Győr, 2018. június 19.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

. Csák Csilla sk.
előadó bíró

Dr. Élő András sk.
bíró

Z á r a d é k:

Ezzel a végzéssel a Tatabányai Törvényszék 2017. november 10. napján kelt 3.B.317/2017/16. számú ítélete 2018. június 19. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2018. június 19.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke